

Za podmínek §u 2 zákona ze dne 17. října 1919 č. 562 Sb. z. a n. jest podmíněné odsouzení vyloučeno a jest nerozhodno, jakého druhu jest nový čin a z jakých pohnutek byl spáchán.

Nejvyšší soud vyhověl zmáteční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v X., pokud jím bylo obžalovaný V. F. odsouzen pro přestupek podle §u 3 zákona ze dne 25. května 1883 č. 78 ř. z. podmíněně.

Z d ů v o d ů: Nalézací soud povolil obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu, přes to, že zjistil, že byl již d ř í v e a to před spácháním trestného činu, který jest předmětem naříkaného rozsudku, o d s o u z e n rozsudkem krajského soudu v X. ze dne 27. dubna 1923 pro zločin zpronevěry k žaláři na dobu 1 měsíce, podmíněně, se zkušební lhůtou dvouletou, při čemž bylo vysloveno, že skutek byl spáchán z p o h n u t e k n í z k ý c h a n e č e s t n ý c h. Budiž podotknuto, že se obžalovaný nového činu (přestupku § 3 zák. o maření exekuce), dopustil v létě 1923, tedy ve zkušební době právě cit. rozsudkem jemu uložené.

Nalézací soud má za to, že byl-li někdo odsouzen pro čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných podmíněně a dopustil-li se pak ve zkušební době nového činu, který nebyl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, jak tomu je v přítomném případě, že není vyloučeno nové podmíněné odsouzení, t. j. že nemá místa ustanovení §u 2 zákona o podmíněném odsouzení o vyloučení tohoto právního dobrodiní. Avšak pro tento náhled nalézacího soudu není v zákoně nejmenší opory. § 2 zákona ze dne 17. října 1919 č. 562 Sb. z. a nař. stanoví výslovně, že podmíněné odsouzení je vyloučeno, jestliže byl vinník již d ř í v e o d s o u z e n pro zločin na dobu delší 3 měsíců nebo vůbec pro čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných. Poněvadž zákon v obou případech vylučuje podmíněné odsouzení naprosto, nerozlišuje dále, jakého druhu je nový čin a z jakých pohnutek byl spáchán, jest okolnost zdůrazňovaná, že jde pouze o přestupek §u 3 zákona o maření exekuce a ne čin spáchaný z důvodů nízkých a nečestných, pro otázku přípustnosti podmíněného odsouzení zcela lhostejná. Druhý odstavec §u 2 cit. zák. stanoví, kdy omezení 1. odstavce neplatí, avšak v tomto případě není žádný z těchto předpokladů splněn. Z ustanovení obou těchto odstavců §u 2 jest zřejmo, že úmysl zákonodárcův směřoval k tomu, aby pachatel, který byl již dříve (než spáchal nový čin) odsouzen pro trestný čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných, mohl býti znovu podmíněně odsouzen teprve po uplynutí jisté minimální doby od posledního odsouzení, a to bez ohle-

du na to, jakého druhu je nový čin a z jakých pohnutek byl spáchan. V tomto případě obžalovaný, byv dřívějším rozsudkem odsouzen pro čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných podmíněně se zkušební lhůtou dvouletou, mohl by býti podle 2 odst. Šu cit. zákona odsouzen podmíněně pro nový čin teprve po uplynutí 10 let, počínaje okamžikem, kdy bylo vysloveno, že se osvědčil resp. kdy byl trest vykonán, nebo pravoplatně promínut nebo jeho výkon promlčen. Poněvadž zde těchto předpokladů není, bylo podle zákona nové podmíněné odsouzení vyjádřeno. První soud vycházející z právně mylného výkladu překročil svým výrokem o podmíněném odsouzení své trestní oprávnění a zavinil tak zmatečnost podle č. 11 Šu 281 tr. ř.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. června 1925 čj. Zm I 327/25-4.

Výrok hanobící republiku samu může býti přečinem podle Šu 14 č. 5 zák. na ochranu republiky, nikoli však přestupkem podle Šu 20 tohoto zákona. Podle Šu 14 č. 5 zák. na ochranu republiky netřeba, aby hanobení vyvolalo u posluchačů nepřátelské smýšlení proti republice.

Nejvyšší soud vyhověl zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Y., pokud jím byl obžalovaný Č. R. uznán vinným přestupkem podle Šu 20 odstavec druhý zákona ze dne 19. března 1923 čís. 50 Sb. z. a nař. v podstatě z těchto důvodů:

Nalézací soud neshledal ve výroku obžalovaného přečinu podle Šu 14 č. 5 zákona na ochr. rep., jak bylo žalováno, s odůvodněním, že výrok: »Já vám s . . . na takovou republiku«, byl sice pronesen způsobem surovým a veřejně v nádražní kanceláři v Jablonném n./Orlicí před zástupem 15—16 lidí, čekajících na vlak ve vedlejší místnosti, do níž vedlo z kanceláře otevřené okno, že však výrok ten nebyl způsobivý, snížiti vážnost republiky nebo ohroziti obecný mír v ní proto, že prý obecnstvo na nádraží přítomné po pronesení výroku bylo popuzeno a nepřátelsky zaujato proti obžalovanému a nikoliv proti republice. První soud shledal v citovaném výroku pouze skutkovou podstatu přestupku podle Šu 20 č. 2 zák. na ochranu republiky s odůvodněním, že prý obžalovaný, maje urážlivý a hanobící úmysl proti republice, potupil svým výrokem její jméno, t. j. vyjádřil neúctu a nevážnost k republice jako činiteli nad ním postavenému.